

1. SAHNE

(Koruluk. Uzaktan kuş cıvıltıları duyulmaktadır. Sahnenin solunda birbirine yakın iki ağaç. Ortadaki ağacın hemen yanında, önü sahneye dönük, uzun ayaklık üzerinde bir dürbün. Dürbünün arkasında bir yükselti bulunmaktadır.)

ERKAN

(Girer, yüksek sesle) Sütlükahve! Sütlükahve! *(Salona döner.)* Kedimi gören var mı? Onu kaybettim! Bu sık sık başıma gelir, ama sanırım bu kez onu gerçekten kaybettim. *(Yüksek)* Sütlükahve! Şaşırmayın, kedimin adı bu. Hem adı, hem rengi Sütlükahve.

Evde ona ne zaman seslenmeye kalkışsam annem hemen bir fincan dolusu sütlü kahve yetiştirir bana. Anlayacağınız, kedimin adına o bile alışamadı. Umarım, uzun tüylü, güzel kedime kavuşurum. Fırsatını bulunca soluğu böyle dışarıda alıyor işte. Ben de peşine düşüyorum ve evimizin yakınlarındaki bu koruluğa kadar geliyorum. Annem koruluğa geldiğimi öğrenecek olursa bana kızacak biliyorum, ama

suç benim mi? Bütün kabahat, Sütlükahve'nin. Kaybolacak-
san, hiç değilse evin yakınlarında bir yerde kaybol kedicik!
Aramayı sürdürsem iyi olacak. (*Seslenir.*) Sütlükahve... Süt-
lükahve!

PIRİNÇ

(*Ağaçların arkasında belirir, üstünde uzun beyaz bir ça-
lışma önlüğü bulunmaktadır, ceplerinden kâğıtlar, kalemler
taşabilir, elinde kahve kupası vardır.*)

Kaç şekerli istemiştiniz acaba?

ERKAN

(*Şaşırılmış*) Şeker mi?

PIRİNÇ

(*Garson taklidi yaparak*) Sütlükahve söyleyen siz değil
miydiniz?

ERKAN

Ben yalnızca...

PIRİNÇ

(*Elindeki kupayı sallar.*) Ne yazık ki kahvem sütsüz. Da-
hası şekersiz, genç dostum! Çünkü yanımda ne şeker ne de
süt var! Yalnızca kahve... O da kaldıysa tabii!

ERKAN

Söylemeye çalıştığım gibi, aslında, ben...

PIRİNÇ

Kedini arıyordun!

ERKAN

Nasıl bildiniz?

PIRİNÇ

Kayıp çocukların anlattığı öyküler hiç değişmiyor.

ERKAN

Sahi mi?

PIRİNÇ

Elbette.

ERKAN

Bütün kayıp çocukların mı?

PIRİNÇ

Bana inanabilirsin.

ERKAN

Ama ben kaybolmuş değilim ki. Kaybolmuş olan kedim.

PIRİNÇ

Sana inanıyorum.

ERKAN

Teşekkür ederim.

PIRİNÇ

Kedin senin kadar inandırıcı olamamıştı. Yani karşılaşip konuştuğumuzda...

ERKAN

Nasıl?

PIRİNÇ

Yok canım! Son söylediklerim yalnızca bir şakaydı. Bay Pirinç şaka yapmaya bayılır!

ERKAN

Bay Pirinç mi?

PIRİNÇ

Benim adım.

ERKAN

Pirinç... Yani sizin adınız bu mu?

PIRİNÇ

Ben kedinin adına bu kadar şaşırmamıştım.

ERKAN

Ama o, kedi!..

PIRİNÇ

Ne yani? İnanman için benim de kedi mi olmam gerekiyor?

ERKAN

Ben...

PIRİNÇ

Pirinç adını daha önce hiç duymadın demek!

ERKAN

Duymadım. Hem...

PIRİNÇ

Her zaman böyle olur. Tanıştığım birine adımla ilgili olarak açıklama yapmak çok zoruma gidiyor. (*Oynuyormuş gibi*) Nasıl? Yoksa şu bildiğimiz pirinç gibi mi? Evet efendim, aynen öyle. Lütfen beni ayıklamaya kalkışmayın. (*Ciddi*) Yine de kız kardeşim Nohut'un işi çok daha zor, bunu kabul etmeliyim.

ERKAN

Kız kardeşinizin adı Nohut mu?

PIRİNÇ

Uzatmayalım en iyisi. O da bir şakaydı.

ERKAN

Ama sizin adınız...

PIRİNÇ

Sahiden Pirinç! Adımın sonundaki ç'yi uzatarak söylemeni öneririm. Sanki... sanki bir kapı zili gibi: Pirinçççç! Evet, böyle seslenilince hoşuma gidiyor. Adımı seviyorum. Neyse, bu yarım tanışma için teşekkür ederim.

ERKAN

Yarım tanışma mı?

PIRİNÇ

Çünkü sen bana adını söylemedin.

ERKAN

Benim adım Erkan!

PIRİNÇ

Erkan mı? (*Güler.*) Erkan! Ne garip bir ad bu böyle!

ERKAN

Şaka yaptınız.

PIRİNÇ

Bu kez yakalandım desene.

ERKAN

İyi ama siz burada... (*Dürbünü fark eder.*) Bu da ne böyle?

PIRİNÇ

Dürbün tabii! Ne olduğunu bilmiyor musun yoksa?

ERKAN

Biliyorum! Yoksa yıldızları mı inceliyorsunuz?

PIRİNÇ

Günün ortasında mı?

ERKAN

Belki de başka gezegenleri..

PIRİNÇ

Yok canım. Bu yalnızca bir dürdün, teleskop değil. Kıscası o kadar uzakları gözetlemiyorum. İşim daha yakındakilerle!

ERKAN

Daha yakındakiler?..

PIRİNÇ

(Dikkatli) Şşşşt! İşte deminden beri beklediğim çıtırtı. Sessizlik lütfen. (Dürbünün arkasına geçer, kısık ve heyecanlı bir sesle) Haydi oğlum... çık dışarı... çık dedim... lütfen!

ERKAN

Nereye bakıyorsunuz?

PIRİNÇ

İşte! Kovuğundan çıktı sonunda. Not almalıyım. *(Cebinden küçük defter ve kalem çıkarır. Telaşlı) Şunları tutar mısın? Aman aman, kımıldıyor! Kımıldıyor dedim... Şimdi de esniyor... Uzun uzun esniyor... Şuna da bakın siz... Takla attı! İşte, bir tane daha!*

ERKAN

Takla atıyor...

PIRİNÇ

(*Erkan'ı duymaz.*) Şimdi de... Yo, olamaz! Birdenbire geriye döndü ve koşarak... Ah! Çok kötü! Yeniden kovuğuna girdi. Anlaşılan bugünkü gösteri buraya kadardı.

ERKAN

Kimden söz ediyorsunuz?

PIRİNÇ

Ondan elbette!

ERKAN

O da kim?

PIRİNÇ

O mu? Bir bilsem!..

ERKAN

Yine şaka yaptınız, değil mi?

PIRİNÇ

Şu an işimi yapıyorum.

ERKAN

İşinizi mi?

PIRİNÇ

(*Heyecanlı*) Çıtır! Sen de duydun mu? Bu kez şaşırttı işte. Bir kez daha dışarı çıkacak demektir. (*Dürbüne geçer.*) Haydi yavrum... Haydi çocuğum! Çık dışarı... Lütfen! Sevindir beni. Mutlu et şu Pirinç'i... (*Umutsuz*) Hayır, kovuğunu terk etmeyecek. Bugünkü gösteri buraya kadar, söylemişim.

ERKAN

Belki de sizi şaşırtır.